

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa S. M.

przeciwko U. Sp. z o.o. w B.

o odszkodowanie i premię,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 4 września 2014 r., sygn. akt VII Pa 221/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów pełnomocnika pozwanego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód S.M. zaskarżył skargą kasacyjną wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 4 września 2014 r. sygnatura akt VII Pa 221/14, w całości.

W skardze zarzucono naruszenie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez uznanie, że „istnieją wystarczające przesłanki do rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, podczas gdy przepis ten daje podstawę do rozwiązania umowy o pracę z winy pracownika wyłącznie w sytuacji, gdy pracownik dopuścił się niewątpliwego i rażącego naruszenia swoich obowiązków”.

Zdaniem skarżącego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Ponadto, według skarżącego istnieje potrzeba wyjaśnienia, czy w sytuacji dotyczącej rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. zastosowanie znajduje art. 7 k.c., tj. czy istnieje domniemanie dobrej wiary pracownika.

Pozwany złożył z terminie odpowiedź na skargę kasacyjną, wnosząc o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; ewentualnie o jej oddalenie w całości, a w każdym przypadku o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, o następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania, lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący jako uzasadnienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na jej oczywistą zasadność, tj. na przesłankę tzw. przedsądu wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W takim przypadku, w stosownym wywodzie prawnym powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (postanowienie SN z 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, LEX nr 1101690 oraz powołane tam orzecznictwo). Skarżący nie wykazał, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu, jak również nie wykazał, że zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy. Ponadto, jak słusznie zauważył pozwany, zarzut naruszenia art. 52 § 1 pkt 1 k.p. sprowadza się do kwestionowania ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku oraz oceny dowodów dokonanej przez Sąd drugiej instancji. Jednocześnie brak zarzutów poważnych naruszeń przepisów postępowania dotyczących przeprowadzenia

dowodów lub zgromadzenia materiału dowodowego. Zgodnie natomiast z art. 389⁹ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 in fine k.p.c.).

Przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uzasadnia również potrzeba wyjaśnienia, czy w sytuacji rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. zastosowanie znajduje art. 7 k.c., tj. czy istnieje domniemanie dobrej wiary pracownika. Należy pokreślić, że z art. 7 k.c. wynika, że zastosowanie domniemanie dobrej wiary dotyczy tych sytuacji, gdy ustawa uzależnienie skutki prawne od dobrej lub złej wiary. Oznacza to, że rola art. 7 k.c. nie jest całkowicie samodzielna, ponieważ nakazuje podstawy domniemanie poszukiwać w przepisach szczególnych (por. postanowienie SN z 9 stycznia 2014 r., V CSK 87/13, LEX nr 1448336). Art. 52 § 1 pkt 1 k.p., tymczasem, nie posługuje się pojęciem dobrej czy złej wiary pracownika, odpowiednio nie wskazuje okoliczności, które byłyby podstawą domniemanie dobrej wiary pracownika. W związku z powyższym nie zachodzi potrzeba wyjaśnienia, czy domniemanie dobrej wiary znajduje zastosowanie w ramach oceny okoliczności uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.,

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji postanowienia.